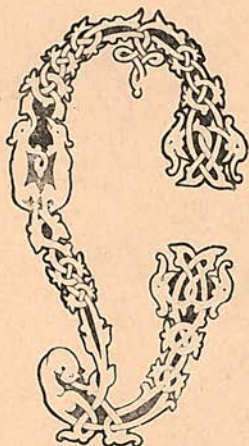

Изгнаници.

туденъ зименъ день . . . Остъръ вѣтъръ пронизва до коститѣ. Той щипи лицето; очитѣ се пълнятъ съ сълзи; тѣ капятъ една слѣдъ друга . . .

Глухо е изъ улицитѣ... Всѣки бърза да се скрие . . . Само гарванъ прѣхвъркне и се изгуби...

Замисленъ вървя по замръзналия снѣгъ. На душата ми е мъчно, тежко . . . Тя се бори, вълнува! . . . Картини слѣдъ картини отъ ужасни по-ужасни се редятъ прѣдъ очитѣ ми . . .

„Боже, колко хиляди млади сили се убиватъ днесъ! . . . На колко майки се кжса сърдцето! . . . А невиннитѣ дѣчица какъ простиратъ треперящи рѣцѣ, за да се запази живота на скѣпия имъ татко!“ . . .

„Боже, колко сѣмейства днесъ гладуватъ; колко сѣ останали безъ покривъ! . . . А студътъ не жали никого! . . .

Ето, Великитѣ Христови праздници дойдоха! . . . Спасителътъ на човѣчеството се ражда, но спасение между хората нѣма! . . .

Новата година и тя е прѣдъ насъ . . . Колко сърдца ще чакатъ щастие отъ нея! . . . Но, да ли ще имъ го донесе?!“ . . .